

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sža/34/2015
Identifikačné číslo spisu:	1014201142
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1014201142.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Jany Henčekovej, PhD., v právnej veci žalobcu: B. U. A., nar. XX.XX.XXXX, štátne občianstvo Sierra Leone, t. č. bytom: B., zastúpeného advokátkou: JUDr. Soňou Géciovou, Štúrova 44, 040 01 Košice, proti žalovanému: Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Hrobákova č. 44, 852 42 Bratislava, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S 144/2014-84 zo dňa 12. júna 2015 jednomyselne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S 144/2014-84 zo dňa 12. júna 2015 p o t v r d z u j e .

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 582,84 € titulom náhrady trov právneho zastúpenia do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku k rukám právnej zástupkyne žalobcu JUDr. Soni Géciovej.

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 2 písm. b) a e) OSP zrušil rozhodnutie žalovaného Č.: PPZ-HCP-BA2-2014/003762-024 zo dňa 4.6.2014 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi trovy konania pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku 70 € ako i z nákladov právneho zastúpenia v sume 871,38 €, všetko do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia k rukám právnej zástupkyne žalobcu.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že preskúmaval napadnuté rozhodnutia len v medziach žaloby. Z obsahu predloženého spisového materiálu žalovaného, ktorého súčasťou bol aj spisový materiál prvostupňového správneho orgánu, mal krajský súd za preukázané, že dňa 27.02.2014 bolo žalovanému doručené podanie žalobcu, ktorým žiadal zrušiť rozhodnutie žalovaného č. PPZ-HCP-BA6-AV- 59 - 8/2012 - TVO zo dňa 26.04.2012. V žiadosti uviedol, že rozsudkom Okresného súdu v Skalici zo dňa

28.10.2013 bol žalobca v celom rozsahu oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Skalica pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia z dôvodu, že nebolo dokázané, že skutok, pre ktorý bol obžalovaný, sa stal. Z predmetného rozsudku vyplynulo, že vznikla dôvodná pochybnosť o právoplatnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 26.04.2012 o administratívnom vyhostení a určení zákazu vstupu žalobcu na územie Slovenskej republiky. Podľa právneho názoru krajského súdu, boli porušené práva žalobcu z dôvodu, že v prípade, ak žalobca bezdôvodne odoprel prijať písomnosť, mal byť výslovne upozornený na následky odopretia prijatia rozhodnutia, čo sa nestalo. Nebolo preukázané, že žalobca bol poučený podľa § 24 ods. 3 správneho poriadku o následku bezdôvodného odmietnutia prevzatia rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu rozhodnutie o administratívnom vyhostení nenadobudlo právoplatnosť a nemohlo dôjsť k spáchaniu prečinu marenia výkonu rozhodnutia. Z dôvodu totožného postupu nemohla nastať právoplatnosť a vykonateľnosť ani rozhodnutia č. UHCP-124-5/RHCP-BA-OCP-AV- 2008 zo dňa 11.09.2008. Žalobca zároveň žiadal, aby bol na základe uvedených dôvodov vyňatý z evidencie nežiaducich osôb zo Schengenského informačného systému.

Podaním zo dňa 25.03.2014 žalovaný vyzval žalobcu na zaplatenie súdneho poplatku podľa § 8 ods. 1 zákona číslo 145/1995 Z.z. o správnych poplatkoch. Žalobca správny poplatok uhradil.

Ku konaniu boli pripojené doklady tvoriace podklad pre rozhodnutie o administratívnom vyhostení zo dňa 26.04.2012. Podaním zo dňa 29.04.2014 žalovaný vyzval žalobcu, prostredníctvom jeho právnej zástupkyne, aby sa vyjadril podkladom rozhodnutia, navrhol doplnenie. Zároveň žalobcu informoval o vypočutí svedkov, s ktorými spísal zápisnicu o spôsobe doručovania rozhodnutia o administratívnom vyhostení.

Krajský súd uviedol, že z dokladov tvoriacich podklad pre vydanie rozhodnutia o administratívnom vyhostení zo dňa 26.04.2012 skutočne nevyplýva dôkaz o poučení žalobcu o následkoch vyplývajúcich z neodôvodneného odmietnutia prevzatia rozhodnutia. O tom, že žalobca bol poučený o následkoch odmietnutia prevzatia rozhodnutia, svedčia len výpovede vypočutých svedkov, policajtov prítomných pri procesných postupoch súvisiacich s vydaním rozhodnutia o administratívnom vyhostení zo dňa 26.04.2012, ktoré boli realizované s príslušníkmi PZ v dňoch 07. a 08.04.2014.

Listom zo dňa 06.05.2014 sa žalobca vyjadril vo veci. Okrem aj v žalobe vytýkaných nedostatkov, žiadal o nariadenie ústneho pojednávania za účelom odstránenia rozporov vo vyjadrení svedkov.

Následne žalovaný vydal napadnuté rozhodnutie o zastavení konania, v ktorom uviedol dôvody obsahom zhodné s vyjadrením k žalobe, ktoré sú popísané vyššie.

Podľa ust. § 120 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, ak nie je v tomto zákone alebo osobitnom predpise ustanovené inak, vzťahuje sa na konanie podľa tohto zákona všeobecný predpis o správnom konaní.

Podľa ust. § 24 ods. 3 Správneho poriadku, ak adresát bezdôvodne odoprel písomnosť prijať, je doručená dňom, keď sa jej prijatie odoprelo; na to musí doručovateľ adresáta upozorniť.

Za bezdôvodné odopretie prijať písomnosť treba považovať odopretie bez udania dôvodov, tak ako to bolo zrejmé aj v preskúmvanej veci. Pre účinnosť fiktívneho doručenia písomnosti podľa predmetného ustanovenia je nevyhnutné, aby ten, kto písomnosť doručuje, upovedomil adresáta o tom, že písomnosť sa bude považovať za doručení dňom odopretia jej prijatia. Dôkazy o tom, že rozhodnutie o administratívnom vyhostení žalobcu na základe rozhodnutia zo dňa 26.04.2012 bolo účinne doručené, t. j. že bol poučený o tom, že dňom odmietnutia prijatia rozhodnutia sa toto bude považovať za doručené, sa v pôvodnom spise nenachádzali. Dôkazy o účinnom doručení boli zabezpečené až v konaní mimo odvolacieho konania.

Podľa ust. § 51 ods. 1 Správneho poriadku, rozhodnutie sa účastníkovi konania oznamuje doručením písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia, ak zákon neustanovuje inak. Deň doručenia rozhodnutia je dňom jeho oznámenia.

Podľa ust. § 65 ods. 1 až 3 Správneho poriadku, rozhodnutie, ktoré je právoplatné, môže z vlastného alebo iného podnetu preskúmať správny orgán najbližšie vyššieho stupňa nadriadený správnomu orgánu, ktorý toto rozhodnutie vydal (§ 58), ak ide o rozhodnutie ústredného orgánu štátnej správy, jeho vedúci na základe návrhu ním ustanovenej osobitnej komisie (§ 61 ods. 2).

Správny orgán príslušný na preskúmanie rozhodnutia ho zruší alebo zmení, ak bolo vydané v rozpore so zákonom, všeobecne záväzným právnym predpisom alebo všeobecne záväzným nariadením. Pri zrušení alebo zmene rozhodnutia dbá na to, aby práva nadobudnuté dobromyseľne boli čo najmenej dotknuté.

Pri preskúmvaní rozhodnutia vychádza správny orgán z právneho stavu a skutkových okolností v čase

vydania rozhodnutia. Nemôže preto zrušiť alebo zmeniť rozhodnutie, ak sa po jeho vydaní dodatočne zmenili rozhodujúce skutkové okolnosti, z ktorých pôvodné rozhodnutie vychádzalo.

Podľa ust. § 19 ods. 2 Správneho poriadku, podanie sa posudzuje podľa jeho obsahu. Z podania musí byť zrejmé, kto ho podáva, akej veci sa týka a čo sa navrhuje. Osobitné právne predpisy môžu ustanoviť jeho ďalšie náležitosti.

Podľa ust. § 30 ods. 1 písm. h/ Správneho poriadku, správny orgán konanie zastaví, ak odpadol dôvod konania začatého na podnet správneho orgánu. Proti rozhodnutiu o zastavení konania podľa odseku 1 písm. b), c), f), g) a h) sa nemožno odvolať. Krajský súd poukázal na to, že inštitút mimoriadnych opravných prostriedkov pri rešpektovaní stability práv priznaných právoplatným rozhodnutím nie je určený na odstraňovanie procesných väd a nedostatkov, ktoré nemali vplyv na zákonnosť rozhodnutia z hľadiska hmotného práva (rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4SŽ/31/02). Jediným dôvodom na jeho uplatnenie je nezákonnosť; do úvahy teda neprichádza preskúmanie rozhodnutí nesprávnych, neúčelných a nehospodárnych, ak neodporujú zákonom.

Krajský súd uviedol, že v preskúmvanej veci zistil, že žalovaný zastavil konanie, ktoré bolo začaté na základe podnetu účastníka konania - žalobcu (a teda v rozpore s tvrdením žalovaného), ktorý listom doručeným dňa 27.02.2014 žiadal žalovaného o zrušenie rozhodnutia o administratívnom vyhostení č. PPZ-HCP-BA6-AV- 59 - 8/2012 - TVO zo dňa 26.04.2012, a to na základe záverov Okresného súdu v Skalici v rozsudku č. OT/34/2012-132 zo dňa 28.10.2013.

Podľa právneho názoru krajského súdu v uvedenej trestnej veci, rozhodnutie žalovaného č. PPZ-HCP-BA6-AV- 59 - 8/2012 - TVO zo dňa 26.04.2012 nenadobudlo právoplatnosť, pretože nebolo doručené spôsobom podľa § 24 ods. 3 Správneho poriadku, zo spisu nevyplynulo, že by bol žalobca výslovne upozornený na okolnosť, že dňom odopretia prevzatia rozhodnutia sa toto bude považovať za doručené. Z vlastného podnetu môže rozhodnutie preskúmať len orgán nadriadený správne orgánu, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal. Dôvodom na takýto postup je spravidla výkon dozornej činnosti na podriadenom orgáne.

V danom prípade mimo odvolacie konanie nebolo začaté z podnetu žalovaného v rámci výkonu dozoru žalovaného na podriadenom orgáne ale na základe podania žalobcu, doručeného dňa 27.02.2014. Z obsahu predmetného podania vyplynulo, že žalobca sa nedomáhal preskúmania právoplatného rozhodnutia v mimo odvolacom konaní, ale s poukazom na závery súdu v trestnom konaní, žiadal o zrušenie rozhodnutia, ktoré z dôvodov vyššie uvedených, nenadobudlo právoplatnosť. V žiadosti (podľa jej obsahu bolo potrebné považovať za odvolanie voči neprávoplatnému rozhodnutiu, podľa § 19 ods. 2 Správneho poriadku), namietal len nesprávny procesný postup pri doručovaní napadnutého rozhodnutia o administratívnom vyhostení, nenamietal porušenie hmotnoprávnych predpisov, a preto neboli splnené podmienky na preskúmanie rozhodnutia zo dňa 26.4.2012 v mimo-odvolacom konaní. O začatí konania z podnetu žalobcu svedčí aj okolnosť, že bol vyzvaný na zaplatenie správneho poplatku.

Správny poriadok výslovne neustanovuje procesný postup pri preskúmvaní rozhodnutí mimo-odvolacieho konania. Uvádza len finálne formy, do ktorých môže toto konanie vyústiť. Podnet ktoréhokoľvek subjektu podaný mimo-odvolacieho konania nemá povahu podania, ktorým sa začína správne konanie. V prípade podnetu na preskúmanie rozhodnutia podľa § 65 Správneho poriadku, môže správny orgán toto konanie ukončiť len spôsobom upraveným v zákone, a to zrušením alebo zmenou. Ak správny orgán nezistí dôvod na preskúmanie rozhodnutia, (t. j. nejedná sa o rozhodnutie u ktorého sú dané dôvody na jeho zmenu alebo zrušenie), vybaví vec neformálnym oznámením.

Podľa názoru krajského súdu, žalovaný pochybil, keď začal mimo-odvolacie konanie vo veci preskúmania rozhodnutia č. PPZ-HCP-BA6-AV- 59 - 8/2012 - TVO zo dňa 26.04.2012 na základe podania žalobcu doručeného dňa 27.02.2014, v ktorom namietal len nesprávny procesný postup správneho orgánu pri doručovaní rozhodnutia, ktorý však nemôže byť predmetom prieskumu v danom konaní. Žalovaný toto konanie začal svojim prvým úkonom, a to výzvou zo dňa 25.03.2014, ktorou žalobcu vyzval na zaplatenie správneho poplatku z dôvodu, že podal podnet na preskúmanie rozhodnutia mimo-odvolacieho konania, čo taktiež svedčí záveru, že žalovaný nezačal konanie z vlastného podnetu.

Na základe uvedených dôvodov teda podľa krajského súdu nemožno súhlasiť s postupom žalovaného, ktorý mimo odvolacie konanie o preskúmanie rozhodnutia č. PPZ-HCP-BA6-AV- 59 - 8/2012 - TVO zo dňa 26.04.2012 zastavil podľa § 30 ods. 1 písm. h) Správneho poriadku s tým, že sa jednalo o konanie

začaté z podnetu správneho orgánu a proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok. Takémuto postupu nenasvedčoval obsah spisového materiálu predloženého súdu. V rámci mimo odvolacieho konania má žalovaný právomoc rozhodnúť len dvomi zákonom určenými spôsobmi, a to preskúmané rozhodnutie zrušiť alebo zmeniť za predpokladu, že boli zistené dôvody pre takýto postup a boli porušené hmotnoprávne predpisy prvostupňovým orgánom. V danej veci sa o takýto prípad nejednalo, čo vyplýva z vyššie uvedených záverov, a preto súd považuje rozhodnutie žalovaného za vydané v rozpore s právnymi predpismi.

Na základe uvedených dôvodov krajský súd dospel k záveru, že je potrebné napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušiť podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. b) a e) OSP a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

II.

Odvolanie žalovaného

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom uviedol, že z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia č. p.: PPZ-HCP-BA2-2014/003762-024 bola tá skutočnosť, že žalovaný pochybil, keď začal mimo odvolacie konanie vo veci preskúmania rozhodnutia č. p.: PPZ-HCP-BA6-AV-59-8/2012-TVO zo dňa 26.04.2012 na základe podania žalobcu doručeného dňa 27.02.2014, v ktorom namietal len nesprávny procesný postup správneho orgánu pri doručovaní rozhodnutia, ktorý však nemôže byť predmetom v danom konaní. Žalovaný toto konanie začal svojim prvým úkonom a to výzvou zo dňa 25.03.2014, ktorou vyzval na zaplatenie správneho poplatku z dôvodu, že podal podnet na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania, čo taktiež svedčí záveru, že žalovaný nezačal konanie z vlastného podnetu.

Krajský súd zároveň zastal názor, že v danom prípade mimo odvolacie konanie nebolo začaté z podnetu žalovaného v rámci výkonu dozoru žalovaného na podriadenom orgáne, ale na základe podania žalobcu doručeného dňa 27.02.2014. Podľa názoru súdu sa uvedený podnet/žiadosť mal považovať za odvolanie voči neprávoplatnému rozhodnutiu podľa § 19 ods. 2 správneho poriadku. Súd zastal názor, že žalobca namietal nesprávny procesný postup pri doručovaní napadnutého rozhodnutia o administratívnom vyhostení, nenamietal porušenie hmotnoprávnych predpisov, a preto neboli splnené podmienky na preskúmanie rozhodnutia zo dňa 26.04.2015 v mimo odvolacom konaní. O začatí podnetu svedčí tá skutočnosť, že žalobca bol vyzvaný na zaplatenie správneho poplatku.

Žalovaný uviedol, že má za to, že žalobca síce podal podľa jeho názoru odvolanie voči neprávoplatnému rozhodnutiu, ale správny orgán má za to, že aj keď Okresný súd v Skalici vyslovil dôvodnú pochybnosť o tom, či predmetné rozhodnutie bolo žalobcovi doručené, podmienka ustanovená v § 24 ods. 3 Správneho poriadku bola splnená (adresát odmietol písomnosť bezdôvodne prijať a bol na to doručovateľom upozornený). Žalovaný uviedol, že aj naďalej zastáva názor, že nie je v žiadnom právnom predpise uvedené, že poučenie adresáta musí mať výslovne písomnú formu. To, že žalobca písomnosť odoprel prevziať, je na výtlacku rozhodnutia poznačené. Žalovaný preto považoval uvedené rozhodnutie za právoplatné. Žalovaný podnet žalobcu prijal, avšak nepovažoval postup prvostupňového správneho orgánu za nesúladný so zákonom.

Ohľadne námietky, že žalovaný nezačal konanie z vlastného podnetu, ale z podnetu účastníka konania uviedol, že podľa § 65 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní rozhodnutie, ktoré je právoplatné, môže z vlastného alebo iného podnetu preskúmať správny orgán najbližšie vyššieho stupňa nadriadený správneho orgánu, ktorý toto rozhodnutie vydal. Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní sa však konanie začína na návrh účastníka konania alebo na podnet správneho orgánu.

Z uvedených ustanovení je zrejmé, že správny orgán preskúma rozhodnutie na podnet účastníka konania, avšak konanie na jeho podnet začať nemôže. Konanie musí správny orgán začať na vlastný podnet. V prospech takéhoto výkladu je aj výklad uvedený v Správnom poriadku s komentárom od Doc. JUDr. Soni Košičiarovej, Phd. vydaného v roku 2004 na str. 272 tretí odsek: „Konanie o preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania je začaté dňom, keď správny orgán (§ 65 ods. 1, § 66) urobil voči účastníkovi konania prvý úkon (§ 18 ods. 2).“

Žalovaný zároveň zo svojho vlastného podnetu preveril všetky okolnosti, ktoré sa týkali doručovania predmetného rozhodnutia, preto vypočula svedkov, aby odstránila všetky pochybnosti, ktoré namietala

sudkyňa Okresného súdu v Skalici v rozsudku č. OT/34/2012-132. Z dôvodu, že sa nezákonnosť v konaní nepotvrdila bolo potrebné konanie ukončiť.

Podľa názoru uvedeného v Správnom poriadku s komentárom od Doc. JUDr. Soni Košičiarovej, Phd. vydaného v roku 2004 sa na str. 273 ods. 1 sa uvádza: „aj keď to z odseku 2 výslovne nevyplýva, konanie o preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania sa môže rozhodnutím zastaviť (podľa § 30 ods. 1 písm. h) z dôvodu, že odpadol dôvod konania začatého na podnet správneho orgánu). Stane sa tak v prípade, keď sa v konaní o preskúmaní rozhodnutia zistí, že právoplatné rozhodnutie nie je v rozpore s hmotným právom.“

Žalovaný uviedol, že postupoval podľa uvedeného právneho názoru a konanie zastavil. Poukázal na to, že krajský súd napadnutým rozsudkom zrušil rozhodnutie žalovaného a vec vrátil na ďalšie konanie, avšak ako uvádza v rozsudku konanie nemalo byť začaté. Ak však konanie nemalo byť začaté a nemožno ho zastaviť, vyvstáva otázka, ako by mal žalovaný po nadobudnutí právoplatnosti napadnutého rozsudku rozhodnúť.

Žalovaný by nemal inú možnosť, ako rozhodnutie preskúmané mimo odvolacieho konania zrušiť alebo zmeniť. V odôvodnení rozsudku však krajský súd uvádza, že neboli splnené podmienky na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania. Ak by mal žalovaný postupovať podľa napadnutého rozsudku, ktorý by nadobudol právoplatnosť dostal by sa do patovej situácie a nemohol by nijakým spôsobom konanie ukončiť, či už procesným alebo meritorným rozhodnutím.

Žalovaný uviedol, že využil možnosť, ktorú mu zákon dáva a nakoľko začal konanie a vypočul svedkov v konaní, ktorí boli prítomní pri doručovaní rozhodnutia a zistil, že rozhodnutie, ktoré bolo žalobcovi vydané nie je v rozpore s hmotným právom konanie zastavil podľa vyššie uvedeného ustanovenia Správneho poriadku.

Iné skutočnosti krajský súd žalovanému nevytkol, preto zastáva názor, že so všetkými skutočnosťami, ktoré vytyka žalobca vo svojej žalobe, a ktoré namietal aj vo svojom podaní sme sa zaoberali dostatočne a dôsledne. Žalovaný z uvedených dôvodov navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/144/2014 zo dňa 12.06.2014 zrušil, žalobu žalobcu zamietol a napadnuté rozhodnutia žalovaného potvrdil.

III.

Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu

Vo vyjadrení k odvolaniu žalobca uviedol, že s rozsudkom krajského súdu sa stotožňuje v plnom rozsahu.

Podľa žalobcu krajský súd dostatočným spôsobom vyhodnotil ako skutkovú tak aj právnu vec v súdnej veci, o čom svedčí jednak napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a jednak uznesenie o odklade vykonateľnosti rozhodnutia žalovaného spolu s rozhodnutím orgánu prvého stupňa Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava č. PPZ-HCP-BA6-AV-59-8/2012-TVO zo dňa 26.04.2012, a to až do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Žalobca uviedol, že sa bez ďalšieho stotožnil s rozsudkom Okresného súdu v Skalici č. OT/34/2014-132 zo dňa 28.10.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 03.01.2014, ktorým bol žalobca oslobodený spod obžaloby pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa skutok stal. Predmetný rozsudok je relevantný, pretože na základe dokazovania, ktoré bolo vykonané súdom, dospel súd k záveru, že ani pri rozhodnutí zo dňa 11.09.2008 o administratívnom vyhostení a zákaze pobytu, ani pri rozhodnutí o administratívnom vyhostení a zákaze pobytu zo dňa 26.04.2012 nenastala právoplatnosť a vykonateľnosť. Súd vychádzal zo spisových materiálov vyžiadaných od žalovaného, jednak z administratívneho vyhostenia a zákaze pobytu zo dňa 11.09.2008 a taktiež z rozhodnutia o administratívnom vyhostení a zákaze pobytu zo dňa 26.04.2012.

V tejto súvislosti poukázal na tú skutočnosť, že žalovaný napriek tomu, že k trestnému konaniu a vykonávaniu dokazovania v trestnom konaní bol povinný dodať konajúcemu súdu dôkazy na podporu svojich tvrdení, a to originály kompletných administratívnych spisov týkajúcich sa administratívneho vyhostenia a zákazu pobytu z r. 2008 a 2012, pretože ako inak a na základe akých dôkazov konajúci súd mohol ustáliť vinu alebo nevinu žalobcu, keď nedisponoval žiadnym validným dôkazom a eventuálne ho odsúdiť pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. c) Tr. zákona, keď nemal vôbec žiadne dôkazy. Až na treťom pojednávaní na dožiadanie konajúceho súdu žalovaný dodal

následne ex post až v roku 2013 administratívne spisy z roku 2008 a 2012. V danom prípade súd nemal za preukázané, že sa skutok stal, pretože z dodaných materiálov po ich preskúmaní zistil, že rozhodnutie Prezídia PZ č. PPZ-HCP-BA6-AV-59-8/2012-TVO zo dňa 26.04.2012 nenadobudlo právoplatnosť a z toho dôvodu nemohlo ani dôjsť k prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia, a táto skutočnosť nevyplývala ani z ďalších dokumentov nachádzajúcich sa v administratívnom spise a to:

Poučenie štátneho príslušníka 3. krajiny č. PPZ-HCP-BA6-AV-59-5/2012 (číslo dopisované rukou), vyhotovil p. M. C., podpis a pečiatka chýbajú,

Zápisnica o podaní vyjadrenia č. PPZ-HCP-BA6-AV-59-6/2012-CHO, vyhotovil p. M. R., p. M. C., podpisy sú, pečiatka chýba,

Zápisnica o podaní vyjadrenia č. PPZ-HCP-BA6-AV-59-7/2012-CHO, vyhotovil p. M. R., chýbajú podpis a pečiatka,

Rozhodnutie o administratívnom vyhostení a zákaze vstupu č. PPZ-HCP-BA6-AV-59-8/2012-TVO, vyhotovil p. Bc. M. E., chýbajú podpis a pečiatka, je tam úradne opravovaný dátum a v hornej časti rozhodnutia sú uvedené 2 dátumy a to: 11.05.2012 a 25.05.2012,

Poučenie štátneho príslušníka 3. krajiny Č. PPZ-HCP-BA6-AV-59-9/2012 (číslo dopisované rukou), vyhotovil p. M. C., chýbajú podpis a pečiatka.

Z uvedeného vyplýva, že nie je uvedený dátum, kedy došlo k doručovaniu, nie sú uvedené dôvody odmietnutia prevzatia, nenachádza sa ani záznam o tom, že by došlo k poučeniu o následku bezdôvodného odmietnutia prevzatia v podobe fikcie doručenia v zmysle § 23 ods. 4 Správneho poriadku.

Ďalej z uvedeného vyplýva, že nemohla nastať ani právoplatnosť a vykonateľnosť rozhodnutia č. PPZ-HCP-BA6-AV-59-8/2012-TVO, zo dňa 26.04.2012. De facto i de iure z predmetného trestného rozsudku je zjavné, že rovnaká situácia nastala aj pri rozhodnutí č. UHCP-124-5/RHCP-BA-OCP-AV-2008 zo dňa 11.09.2008, ktorým bola osoba nezistenej totožnosti alias „Bobi“ nezisteného dátumu narodenia, nezisteného miesta trvalého pobytu, štátnej príslušnosti Sierra Leone, bola administratívne vyhostená. Toto rozhodnutie bolo zároveň jediným podkladom pre rozhodnutie zo dňa 26.04.2012 o administratívnom vyhostení a zákaze pobytu žalovaného, avšak má rovnaké nedostatky doručovania aké boli pri doručovaní rozhodnutia o vyhostení zo dňa 11.09.2008. Na rozhodnutí z roku 2008 je rukou dopísané, že žalobca odmietol prevziať a podpísať predmetné rozhodnutie o vyhostení s podpisom por. I. (tlačeným písmom), nie je tu však uvedený dátum, kedy došlo k doručovaniu, nie sú uvedené dôvody odmietnutia prevzatia, nenachádza sa tu ani záznam o tom, že by došlo k poučeniu o následkoch bezdôvodného odmietnutia prevzatia v podobe fikcie doručenia rozhodnutia. Poučenie žalobcu, ako osoby nezistenej totožnosti alias „Bobi“, vykazuje tie isté nedostatky v zmysle § 23 ods. 4 Správneho poriadku. Poučenie sa nenachádza ani v žiadnom inom pripojenom dokumente predmetných administratívnych spisov, a to: Prezídia Policajného zboru UHCP Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava z roku 2012 a oddelenie cudzineckej polície PZ Bratislava z roku 2008, t. zn. že nemohlo dôjsť ani k právoplatnosti ani vykonateľnosti rozhodnutia z 11.09.2008. Pri rozhodnutí o administratívnom vyhostení a zákaze pobytu z 11.09.2008 chýba dátum, v ďalších na to nadväzujúcich dokladoch chýba pečiatka a dátum a podpisy vypočítavajúceho nie sú zrejmé. Pri zápisnici o podaní vysvetlenia nie je uvedené, kto ho vykonával a podpis vypočítavajúceho nie je zřejmý.

Podľa žalobcu z dôkazov ním uvedených vyplýva, že nebola dodržaná postupnosť, ktorá je striktné daná zákonom, pretože napr. zápisnica o podaní vysvetlenia, čo sa týka chronológie a postupnosti úkonov žalovaného ako správneho orgánu, nemala byť vyhotovená až po rozhodnutí o administratívnom vyhostení a zákaze pobytu. Na túto skutočnosť poukázal vo svojom odôvodnení i konajúci trestný súd vo svojom oslobodzujúcom rozsudku.

Z uvedeného je podľa žalobcu nad akúkoľvek pochybnosť zřejmé, že žalovaný v naznačených smeroch porušil zákonné ustanovenia, pretože žalobca nebol poučený, resp. upozornený na fikciu doručenia, na základe toho teda dôvodí, že žalovaný jednoznačne porušil svoju povinnosť s poukazom na § 47 Správneho poriadku a to z toho aspektu, že rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa uvedie aj orgán, ktorý rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia, meno a priezvisko osoby, ktorá vykonáva úkony, meno a priezvisko fyzickej osoby. Rozhodnutie musí mať úradnú pečiatku a podpis s uvedením mena, priezviska a funkcie oprávnenej osoby. Ako je z vyššie uvedeného zřejmé, rozhodnutia o administratívnom vyhostení a zákaze pobytu z 26.04.2012 a z 11.09.2008, nespĺňajú zákonné náležitosti rozhodnutia.

Rozhodnutie o administratívnom vyhostení a zákaze pobytu z r. 2008 žalobcovi nikdy nebolo doručené, z logiky veci vyplýva, že ani nikdy byť nemohlo, pretože osoba nezistenej totožnosti, alias „Bobi“ nie je konkrétna osoba, nie je uvedený ani dátum narodenia, trvalé bydlisko, nevyriešenou otázkou ostáva, kto je osoba alias „Bobi“, môže to byť akákoľvek osoba mužského pohlavia. Nie je preukázané, že je to žalobca. Môže sa pristúpiť k tomu, že žalovaný uvedie tieto skutočnosti verejnou vyhláškou, ale na rozhodnutí o administratívnom vyhostení musí byť táto skutočnosť zreteľne uvedená. Nič by to však neriešilo na situácii, pretože osoba alias „Bobi“ môže to byť akákoľvek osoba mužského pohlavia.

Predmetné rozhodnutie o administratívnom vyhostení a zákaze pobytu z roku 2008 tak nikdy nenadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť podľa § 52 ods. 1, 2 Správneho poriadku a keďže tvorilo jediný podklad pre rozhodnutie o administratívnom vyhostení a zákaze pobytu z roku 2012, nastalo tu jediné možné rozhodnutie, a to oslobodenie spod obžaloby pre prečin výkonu marenia úradného rozhodnutia, ktoré sa správoplatnilo z toho dôvodu, že vo veci nebolo Okresnou prokuratúrou v Skalici podané odvolanie a aj Okresná prokuratúra v Skalici považovala predmetné rozhodnutie za správne.

Žalobca uviedol, že až v priebehu trestného konania sa dozvedel, že dôvodom pre jeho trestné stíhanie je tá skutočnosť, že mu bolo udelené rozhodnutie o administratívnom vyhostení a zákaze pobytu z roku 2008, o ktorej skutočnosti sa dozvedel až priamo na pojednávaní. Dovtedy nemal žiadnu vedomosť o tom, že by mu bol udelený zákaz pobytu na území SR, a preto až následne si zaobstaral prostredníctvom svojej manželky kópie zápisníc a rozhodnutí v oboch konaniach, a to až v roku 2013, ktoré chcel ako dôkazy použiť v trestnom konaní, ktoré si medzitým vyžiadaval aj konajúci súd.

Čo sa týka rozhodnutia o administratívnom vyhostení a zákaze pobytu zo dňa 26.04.2012, tu sú úplne totožné nedostatky, závažné vady a zákonné porušenia správneho konania ako v rozhodnutí o administratívnom vyhostení a zákaze pobytu z 11.09.2008, záverom ktorého vyplýva, že ani toto rozhodnutie nenadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť.

Žalobca v tejto súvislosti uviedol, že boli porušené jeho procesné práva, v konaní o PPZ-HCP-BA2-2014/003762-024 zo dňa 04.06.2014 podľa § 247 O.s.p. a nasl., ktoré sú zakotvené v § 36 ods. 1 Listiny práv a slobôd a v článku 46 ods. 1, 2 Ústavy SR a článku 48 ods. 2 Ústavy SR, na svojich právach bol ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, teda žalovaného, a preto sa obrátil na súd, aby preskúmal zákonnosť týchto rozhodnutí.

Podľa žalobcu tu tiež porušil žalovaný ako správny orgán svoje povinnosti, pretože po rozhodnutí krajského súdu, ktorý mu dal za pravdu v tom, že bol ukrátený na svojich právach, práve konaním a rozhodnutím žalovaného, ktorý vo veci nepripustil žiadne dokazovanie napriek tomu, že ho požadoval, nemohol uplatniť svoje práva ako účastníka konania, navrhovať ďalšie dokazovanie, preverovať jednotlivé listinné dôkazy a zaujať validné stanovisko k následne vykonanému dokazovaniu svedkov žalovaného, ktoré previedol v správnom konaní zo dňa 08.04.2014 a 24.04.2014.

Žalobca uviedol, že považuje to za vady konania v tom smere, že títo svedkovia boli len formálne vypočutí na okolnosti z pred 2 rokov, ktorými chcel žalovaný konvalidovať svoje zásadné pochybenie v podobe nezákonného postupu, ktorého sa dopustil pri upozornení, resp. poučení o fikcii doručenia, a to aj ako v roku 2008, tak aj v roku 2012. To samo o sebe vzbudzuje závažné pochybnosti zo strany žalovaného, pretože je absurdné pri nedodržaní zákonného postupu o fikcii doručenia, ktorá nebola zrealizovaná v roku 2012, aby následne po uplynutí 2 rokov bola teraz kvázi dokazovaná výlučne výsluchmi svedkov žalovaného. Žalobcu zrejme vypočuť potrebné nebolo. Pre úplnosť uviedol, že p. Bc. M. E., ktorý vyhotovil rozhodnutie o administratívnom vyhostení a zákaze pobytu, v rozhodnutí neuviedol skutočnosť fikcie doručenia, na dôkazok uviedol, že ak by to tak bolo a fikcia doručenia by bola z tohto rozhodnutia zrejmalá, tak bez ďalšieho by musela byť riadne pretlmočená do rodného jazyka žalobcu, prípadne vysvetlená a následne na tom, by žalobca svojim podpisom musel potvrdiť, že poučeniu v plnom rozsahu porozumel a odmieta ho prevziať. Dotknutá osoba, teda aj žalobca má právny nárok na riadne a úplné poučenie. Poučenie má byť dostatočne konkrétne a výslovné. Pochybenie správneho orgánu v tomto smere treba podľa žalobcu považovať za spôsobilé ohroziť právo dotknutej osoby - žalobcu na jej obhajobu. Je to podstatné preto, že sa na túto právnu skutočnosť viažu pre dotknutú osobu a teda aj žalobcu vážne právne následky, čo sa v našom konkrétnom prípade nestalo, pretože žalobca poučený nebol, a to ani v roku 2008 ani v roku 2012.

Podľa žalobcu v súdnom prípade bolo nad akúkoľvek pochybnosť preukázané, že žalovaný žalobcu vôbec nepoučil o fikcii doručenia.

Na základe vyššie uvedených skutočností boli preukázané vady konania v tom smere, že bol len

formálne oboznámený s výpoveďami svedkov p. M. R., Bc. M. E., Mgr. Y. Q. a p. M. C.. Nevedno z akého dôvodu boli vypočutí dvakrát, a to: 08.04.2014 a 24.04.2014, pretože otázky z obidvoch výsluchov sú rovnaké a na dôvažok výpovede vyššie označených svedkov sú obsahovo úplne totožné, akoby cez kopirák. Na dôvažok, keďže nemal žiadnu možnosť vyjadriť sa k týmto výpoveďiam, bola mu odňatá možnosť s týmito svedkami sa konfrontovať, klásť im i ďalšie otázky, a preto ich výpovedná hodnota podľa obsahu je účelová a tendenčná, nedostatočná a v podstate nulitná, pretože poučenie o fikcii doručenia neobsahuje ani administratívny spis z roku 2008, ani administratívny spis z r. 2012.

Krajský súd vo svojom rozhodnutí podľa žalobcu správne uzavrel, že zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo rozhodnutie žalovaného o zastavení konania je v rozpore s obsahom administratívnych spisov.

Z toho aspektu poukázal na to, že bolo vykonané len jednostranné dokazovanie zo strany svedkov žalovaného, takto vykazované dokazovanie postráda objektivitu. Keďže sa jednalo výlučne o výsluch členov PPZ, teda žalovaného, žalovaný mu bol povinný ako účastníkovi konania dať príležitosť, aby mohol svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia a uplatniť svoje návrhy. Toto právo mu bolo odňaté.

Žalobca, ako účastník konania má právo byť vypočutý na okolnosti prípadu, navrhovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní, ktorého sa domáhal, avšak zo strany žalovaného mu nebolo vyhovieť, pretože to nepovažoval za potrebné. Z pohľadu žalobcu to však bolo bezpodmienečne nutné, aby sa zachovala objektivita posudzovania konania žalovaného v súdenom prípade, a tak mala byť vykonaná konfrontácia medzi svedkami žalovaného a ním, aby sa odstránili nedostatky a rozpory v ich výpovediach, ktoré nekolidovali s obsahom spisov a ani s tým, že ho oboznámili, resp. poučili o fikcii doručenia, ktorú mohol žalobca, jednoznačne vyvrátiť.

Žalovaný vo svojom rozhodnutí a následne aj v odvolaní poukazuje na tú skutočnosť, že takéto rozhodnutie, resp. poučenie o fikcii doručenia nemusí mať písomnú formu. Podľa žalobcu teda nie je zrejmé, prečo pristúpil k výsluchu svedkov, ktorí boli vypočutí až dvakrát po sebe na tú istú okolnosť a to 08.04.2014 a 28.04.2014. Jeho výklad je podľa žalobcu nesprávny a vyplýva z Poštových podmienok platných od 01.01.2014, ktoré sa však nášho prípadu netýkajú ani nemôžu, pretože rozhodnutia o administratívnom vyhostení a zákaze pobytu je z 11.09.2008 a 26.04.2012. Naskytá sa teda otázka, akú má mať teda poučenie formu. Je to právny úkon, ktorý má pre adresáta ďalekosiahle následky, a preto musí byť urobený určite, zrozumiteľne a jasne bez akejkoľvek možnosti rôzneho výkladu.

Z právneho hľadiska ide o takú formu písomnosti, teda poučenia, ktorá nepripúšťa žiadne ani najmenšie pochybnosti, pretože na základe toho sú posudzované vznik a zánik rôznych právnych úkonov. Preto je nad akúkoľvek pochybnosť zrejmé, že pre dosiahnutie takéhoto stavu je nutné zabezpečiť poučenie v písomnej forme. Na dôvažok, táto písomná forma musí byť podpísaná dvomi svedkami úkonu. Forma poučenia jednoznačne musí byť písomná, aby dotknutá osoba vedela a aby mala jednoznačnú znalosť o dôsledkoch svojho konania a správania, ktoré mu prinesie do budúcnosti.

Poučenie malo byť riadne pretlmočené a vysvetlené a dotknutá osoba - žalobca mal svojím podpisom potvrdiť, že poučeniu v plnom rozsahu porozumel. Je to podstatné, pretože sa na tento úkon viažu preňho vážne právne následky.

Podľa žalobcu doručenie môže byť prevezené i poštou, resp. verejnou vyhláškou, avšak tieto okolnosti musia byť uvedené na rozhodnutí, čo sa však tiež nestalo. Pre porovnanie, vychádzajúc z doručenia podľa tých Poštových podmienok je tiež zrejmé, že ak adresát bezdôvodne odmietne prijať zásielku z určitého dôvodu, uvedie sa tento dôvod na zásielke a zároveň je adresát poučený, že zásielka je doručená týmto dňom a vracia sa naspäť doručiteľovi. To isté platí aj v prípade, ak adresát odmietne previať zásielku bez uvedenia dôvodu. Poštový zariadenec túto skutočnosť označí na zásielke s uvedením dňa a hodiny odmietnutia prevzatia, musí to označiť poštovou pečiatkou s dňom a dátumom, podpísať svojím podpisom, vrátiť ju na poštu, ktorá ju obratom zašle doručiteľovi. To znamená, že i podľa Poštových podmienok musí byť označenie bezdôvodného odmietnutia prevzatia písomne zaznamenané a na dôvažok opatrené pečiatkou pošty, menom a priezviskom poštového doručovateľa.

Týmito skutočnosťami sa podrobne zaoberal krajský súd v napadnutom rozsudku, kde uviedol svoj právny názor, že boli porušené práva žalobcu práve z dôvodu, že nebol vyslovene upozornený na následky odopretia prijatia rozhodnutia, nebolo preukázané, že bol poučený podľa § 24 ods. 3 Správneho poriadku.

Žalobca poukázal na to, že krajský súd dal ďalej za pravdu v tom, že zo strany žalovaného sa jedná o závažné nedostatky, keď žalobca nemohol využiť svoje právo podľa § 33 ods. 1, 2 Správneho poriadku, a to vyjadriť sa k jeho podkladu, spôsobu jeho zistenia a ďalej navrhnúť jeho doplnenie. Taktiež mu bolo dané za pravdu, že žalobca nemohol uplatniť svoje práva v konaní, ktoré sa ho bezprostredne dotýkalo, teda uplatneniu procesných práv podľa § 21 ods. 1, 2 Správneho poriadku, aby bol vytýčený termín riadneho pojednávania za účelom zabezpečenia objektívneho dokazovania, pretože v konaní ako jediný dôkaz boli produkované svedecké výpovede - všetko a výlučne len príslušníkov Polície, teda žalovaného. Taktiež reagoval na odvolanie žalovaného a v ňom uvedenú skutočnosť, že sa domáhal zrušenia vyššie citovaných rozhodnutí z roku 2008 a 2012 výlučne na základe porušenia procesného práva, čo sa však nezakladá na pravde, pretože v našich písomných podaniach žalovanému i v podanej žalobe je evidentná tá skutočnosť, že žalobca v čase vydania rozhodnutia zo dňa 26.04.2012 bol držiteľom českého občianskeho preukazu na dlhodobý pobyt do dňa 02.05.2012, ktorý mu bol následne predĺžovaný. Nebol teda daný žiaden dôvod, aby mu bolo udelené administratívne vyhostenie a zákaz pobytu, pretože, keď prišiel na územie Slovenskej republiky mal platný doklad o nielen pre územie Českej republiky, ale pre celý Schengenský priestor. Žalobca nemal vedomosť, že nemôže vstúpiť na územie Slovenskej republiky a následne porušiť zákon. Keby o tom mal vedomosť, tak na územie SR nevstúpi. Samozrejme, v spojení s rozhodnutím o administratívnom vyhostení a zákaze pobytu z roku 2008 ani o tomto nevedel, nebolo mu doručené, ani byť nemohlo, pretože rozhodnutie bolo vydané na osobu alias „Bobi“, nezistenej totožnosti. I keď podľa nášho názoru nie je pre posúdenie súdnej veci rozhodujúce, či pri rozhodnutí z roku 2008 a 2012 došlo pre procesnú alebo inú vadu, vychádzajúc z hmotného práva, pretože v oboch prípadoch sa jedná o vady konania, tak, ako to správne ustálil konajúci súd v napadnutom rozsudku. Jednalo sa o nesprávny postup žalovaného, ako v konaní z roku 2008, tak aj v konaní z roku 2012, preto konajúci súd vo svojom rozhodnutí napadnuté rozhodnutie žalovaného č. PPZ-HCP-BA2-2014/003762-024 zo 04.06.2014 zrušil z dôvodu, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci.

Z toho podľa žalobcu nepochybne vyplýva, že žalovaný ako druhostupňový správny orgán, ale taktiež správny orgán prvého stupňa nepostupoval správne, jeho rozhodnutie je v rozpore s obsahom spisov a bol nesprávny postup v konaní pred oboma správnymi orgánmi.

Podľa žalobcu sa nezakladá na objektívnej realite tvrdenie žalovaného, že predmetné konanie sa začalo na podnet žalovaného v rámci výkonu dozoru, toto tvrdenie zamietol konajúci súd ako súd prvého stupňa, pretože zo spisového materiálu je zrejmé, že konanie sa začalo na základe podania žalobcu zo dňa 20.02.2014. Žalovaný toto konanie začal svojím prvým úkonom, a to výzvou z 25.03.2014, ktorou žalobcu vyzval na zaplatenie správneho poplatku. Na základe uvedených dôvodov bolo rozhodnuté, že žalovaný nemá žiaden zákonný dôvod na postup podľa § 30 ods. 1 Správneho poriadku. Takémuto postupu nenasvedčoval ani obsah spisového materiálu predloženého súdu.

Z celej prejednávanej veci je podľa žalobcu nad akúkoľvek pochybnosť zrejmé, že došlo k zásahu do osobnostných a súkromných práv žalobcu a jeho práva na súkromný a rodinný život, tak ako to ustanovuje Základná listina práv, Zákon o rodine a Ústava Slovenskej republiky.

Žalobca poukázal i na súkromný a osobný život žalobcu. Uviedol, že uzatvoril manželstvo s p. V. R. dňa 20.10.2012, v tomto období som mal občiansky preukaz s pobytom na území Českej republiky. Manželstvo tak trvá už tretí rok, pred uzavretím manželstva sa s manželkou poznal pol roka a má za to, že má plné právo na zlúčenie rodiny, z dôvodu, že moja manželka je občiankou Slovenskej republiky. Má za to, že prípad je nutné posudzovať i zo strany jeho integrity, súkromných, rodinných a manželských vzťahov. Poukázal na Zákon o rodine (v ďalšom len ZoR), kde podľa § 1 sa uvádza základný účel existencie manželstva, založenie rodiny ako trvalého a harmonického spoločenstva muža a ženy, ktoré spája významné právne následky, ako je napr. skutočnosť, že manželstvo, rodina a rodičovstvo sú pod ochranou ZoR § 1 v spojení s článkom 41 ods. 1 Ústavy SR.

Ide o to, aby sa vytvorili stabilné manželské vzťahy, ktoré sú vymedzené okrem ZoR, Ústavy SR, teda ústavnej ochrany, aj článkom 8 ods. 1, 2 Európskeho dohovoru (v ďalšom ED), ktorý poskytuje za účelom zlúčenia rodiny a rešpektovania súkromného a rodinného života ochranu, aby účastník konania - žalobca mal možnosť integrovať sa v manželstve a v spoločnosti so všetkými právami a povinnosťami. Vychádzajúc z článku 8, ods. 1, 2 ED štát musí vytvoriť podmienky pre ochranu súkromného a rodinného života. Táto ochrana sa viaže na určitý trvalý vzťah, v našom prípade práve uzavretím manželstva žalobcu so štátnou príslušníčkou SR, ktoré trvá už 3 rok. Podľa článku 12 ED muži a ženy,

ktorí sú spôsobilí vekom, majú právo uzavrieť manželstvo aj založiť rodinu a práve zo strany štátu musí ísť o ochranu týchto práv, ktorú je povinný zabezpečiť štát.

Podľa Dodatku č. 7 ED článok 5 sa rieši rovnosť medzi manželmi, manželia majú počas manželstva rovnaké práva a povinnosti.

Týmto zdĺhavým konaním má dôvodné podozrenie, že zo strany žalovaného sa jedná o úmyselné oddiaľovanie právoplatného skončenia veci, prieťahy v konaní, avšak absolútne neberú na zreteľ, že bol narušený jednak jeho súkromný, tak aj rodinný život, a taktiež práva a povinnosti spojené s manželstvom. Práve rozhodnutím žalovaného, a to ako druhostupňového, tak aj prvostupňového správneho orgánu má za následok vnášanie nestability do manželstva a taktiež stav právnej neistoty, čo je neprípustné, pretože práve tieto hodnoty manželstvo, rodinný a súkromný život sú právne chránené ZoR, Ústavou SR, Základnou listinou práv a slobôd a ED.

Uviedol, že nepredstavuje žiadnu hrozbu pre štát, národnú bezpečnosť, verejnú bezpečnosť a pod., nebol a ani nie je trestaný pre žiadny trestný čin, prečin a priestupok, má čistý register trestov. Má maximálny záujem spolupodieľať sa na riadnom fungovaní rodiny spolu so svojou manželkou. Avšak už 3 roky počas trvania nášho manželstva nemôže vykonávať žiadnu prácu, ani sa uchádzať o zamestnanie, ani podnikáť, nemá žiadne finančné zabezpečenie, pretože nepracuje a ani nemôže, a pre prípad choroby, úrazu a pod. vznikajú problémy, pretože nemá žiadne sociálne ani zdravotné poistenie. Takže všetky náklady znáša jeho manželka zo svojich finančných prostriedkov, čo považuje za viac, než dlhšie časové obdobie a má za to, že táto situácia sa musí zmeniť, pretože chce pracovať, robí všetko preto, aby sa socializoval, navštevuje jazykové kurzy slovenského jazyka, vypomáha manželke s prácami práve okolo jej podnikateľskej činnosti.

Záverom uviedol, že mu nie je známy dôvod, čo chce žalovaný svojím neštandardným konaním dosiahnuť, je nad akúkoľvek pochybnosť zrejmé, že sa nesnaží objektívne posúdiť celý prípad a je výlučne zameraný voči jeho osobe a koná neobjektívne.

Má za to, že sa doslova jednalo zo strany žalovaného o šikanózne konanie a spravodlivosti sa dočkal až rozsudkom konajúceho súdu ako súdu prvého stupňa, ktorý správne a spravodlivo rozhodol. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil napadnutý rozsudok prvého stupňa podľa § 219 ods. 1, O.s.p. v celom rozsahu ako vecne a skutkovo správny.

IV.

Argumentácia rozhodnutia žalovaného

Žalovaný rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA2-2014/003762-024 dňa 04.06.2014 podľa § 30 ods. 1 písm. h) zákona č. 71/1967 Zb. správne konanie vo veci preskúmania rozhodnutia Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava, č. p.: PPZ-HCP-BA6-AV-59-8/2012-TVO zo dňa 26.04.2012 mimo odvolacieho konania zastavil.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že rozhodnutie zo dňa 26.04.2012, č. p.: PPZ-HCP-BA6-AV-59-8/2012-TVO nadobudlo právoplatnosť dňa 11.05.2012.

Po vykonaní uvedeného dokazovania výsluchom svedkov mal žalovaný za preukázané, že v prípade doručovania predmetného rozhodnutia podľa § 24 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. účastníkovi konania nie je žiadna pochybnosť o jeho zákonom doručení a na neho nadväznom nadobudnutí právoplatnosti a vykonateľnosti predmetného rozhodnutia.

Na námietky splnomocneného zástupcu účastníka konania týkajúce sa skutočnosti, že nie je preukázané, resp. nedá sa zo spisového materiálu účastníka konania preukázať, že prevzatie predmetného rozhodnutia bolo účastníkom konania odmietnuté bezdôvodne (viď A.1., A.2., B.2.), RHCP BA uvádza, že už zo spisového materiálu účastníka konania, konkrétne z úradného záznamu zo dňa 26.04.2012, č. p.: PPZ-HCP-BA6-AV-59-12/2012 bolo preukázané, že tento po prečítaní, pretlmočení a oboznámení odmietol podpísať a prevziať predmetné rozhodnutie. Ako bolo ďalej zistené na RHCP BA z výsluchov svedkov, títo sa jednoznačne vyjadrili, že účastník konania odmietol uviesť dôvod svojho rozhodnutia neprevzatia, resp. neprijatia predmetného rozhodnutia. Z daného má RHCP BA za preukázané, že účastník konania odmietol prijať rozhodnutie bezdôvodne. Na margo uvedeného je ešte nutné uviesť, že v právnej teórii sa za bezdôvodné odopretie kvalifikuje aj odopretie bez uvedenia dôvodu.

Na námietky splnomocneného zástupcu účastníka konania týkajúce sa skutočnosti, že účastník konania nebol písomne poučený o dôsledkoch odopretia prijatia predmetného rozhodnutia (viď A. 1., A.2., B.2.),

RHCP BA uvádza, že zo zákonného ustanovenia § 24 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb, nevyplyva skutočnosť, že upozornenie na skutočnosť, že ak adresát bezdôvodne odoprie písomnosť prevziať, je doručená dňom, keď sa jej prijatie odoprelo, by malo mať písomnú formu. Z vykonaného výsluchu svedkov zaznamenaného v zápisniciach spísaných na RHCP BA vyplynulo, že účastník konania bol riadne upozornený na dôsledky bezdôvodného odopretia prijatia predmetného rozhodnutia. Účastník konania bol upozornený taktiež na skutočnosť, že v prípade, ak bezdôvodne odoprie prijať predmetné rozhodnutie toto sa považuje za doručené dňom 26.04.2012, kedy jeho prijatie odoprel. RHCP BA na margo uvedeného uvádza, že vo výsluchoch svedkov v danom prípade neexistujú žiadne rozpory a všetci jednoznačne potvrdili vyššie uvedené skutočnosti, týkajúce sa upozornenia účastníka konania v súlade s § 24 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb Na margo námietok splnomocneného zástupu účastníka konania týkajúcich sa vydaného rozhodnutia o administratívnom vyhostení a určení zákazu vstupu na územie SR z roku 2008 na osobu neznámej totožnosti alias „Bobi“, RHCP BA uvádza, že dňa 03.04.2014 bol RHCP BA vypracovaný neformálny list, kde vo veci preskúmania rozhodnutia mimo odvolacieho konania, teda rozhodnutia z roku 2008, bolo splnomocnenému zástupcovi účastníka konania oznámené, že nakoľko rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 29.09.2008, lehota na uplatnenie mimoriadneho opravného prostriedku (preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania) uplynula dňa 29.09.2011. Pretože dňom 29.09.2011 márne uplynula trojročná objektívna lehota na uplatnenie uvedeného mimoriadneho opravného prostriedku, nie je možné rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava, č. p. UHCP-124-5/RHCP-BA-OCp-AV-2008 zo dňa 11.09.2008 zrušiť alebo zmeniť mimo odvolacieho konania.

Žalovaný uviedol, že splnomocnený zástupca účastníka konania vo svojich návrhoch, podnetoch a vyjadreniach nespochybňoval zákonnosť samotného vydaného rozhodnutia o administratívnom vyhostení a uložení zákazu vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 5 rokov účastníkovi konania, ale spochybňoval iba nadobudnutie jeho právoplatnosti a vykonateľnosti. Vykonaným dokazovaním bolo zistené, že rozhodnutie vydané účastníkovi konania OCP PZ Bratislava č. p.: PPZ-HCP-BA6-AV-59-8/2012-TVO zo dňa 26.04.2012 bolo vydané v súlade so zákonmi, všeobecne záväznými právnymi predpismi a všeobecne záväznými nariadeniami.

I keď to z § 65 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. výslovne nevyplyva, konanie o preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania sa môže rozhodnutím zastaviť (podľa § 30 ods. 1 (písm. h) z dôvodu, že odpadol dôvod konania začatého na podnet správneho orgánu. Stane sa tak v prípade, keď sa v konaní o preskúmaní rozhodnutia zistí, že právoplatné, rozhodnutie nie je v rozpore s hmotným právom.

Podľa § 30 ods. 1 písm. h) zákona č. 71/1967 Zb. správny orgán konanie zastaví, ak i odpadol dôvod konania začatého na podnet správneho orgánu.

Na záver žalovaný odôvodňuje, že vykonaným dokazovaním bolo zistené, že rozhodnutie vydané účastníkovi konania OCP PZ Bratislava č. p.: PPZ-HCP-BA6-AV-59-8/2012-TVO zo dňa 26.04.2012 bolo vydané v súlade so zákonmi, všeobecne záväznými právnymi predpismi a všeobecne záväznými nariadeniami. Podľa ustanovenia § 65 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. správny orgán príslušný na preskúmanie rozhodnutia ho zruší alebo zmení, ak bolo vydané v rozpore so zákonom, všeobecne záväzným právnym predpisom alebo všeobecne záväzným nariadením. Pri zrušení alebo zmene rozhodnutia dbá na to, aby práva nadobudnuté dobromyseľne boli čo najmenej dotknuté.

V.

Právny názor Najvyššieho súdu SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 O.s.p. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spojení s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je nedôvodné. Rozhodol jednomyseľne bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (www.nsud.sk). Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30. septembra 2015 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1, 2 a 3 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. V správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo zrušené podľa § 250j ods. 2 písm. b) a e) OSP rozhodnutie žalovaného Č.: PPZ-HCP-BA2-2014/003762-024 zo dňa 04.06.2014 a vec bola vrátená žalovanému na ďalšie konanie.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal či námietky žalovaného boli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia krajského súdu. Odvolací súd po preskúmaní námietok žalovaného dospel k záveru, že tieto nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

V danom prípade sa najvyšší súd, ako súd odvolací, v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia krajského súdu, preto sa v zmysle § 219 ods. 2 OSP v odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu uvádza tieto ďalšie dôvody.

Predmetom odvolacieho konania bolo posúdiť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý podľa § 250j ods. 2 písm. b) a e) OSP zrušil rozhodnutie žalovaného Č.: PPZ-HCP-BA2-2014/003762-024 zo dňa 04.06.2014 o zastavení mimo odvolacieho konania podľa § 30 ods.1 písm. h/ Správneho poriadku, a to v rozsahu odvolacích dôvodov žalovaného.

Žalovaný brojil proti názoru krajského súdu, ktorý v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že rozhodnutie žalovaného č. PPZ-HCP-BA6-AV- 59 - 8/2012 - TVO zo dňa 26.04.2012 o administratívnom vyhostení žalobcu nenadobudlo právoplatnosť, pretože nebolo doručené spôsobom podľa § 24 ods. 3 správneho poriadku, nakoľko zo spisu nevyplývalo, že by bol žalobca výslovne upozornený na okolnosť, že dňom odopretia prevzatia rozhodnutia sa toto bude považovať za doručené.

Krajský súd vyslovil názor, že žalobca sa nedomáhal preskúmania právoplatného rozhodnutia v mimo odvolacom konaní, ale s poukazom na závery súdu v trestnom konaní, žiadal o zrušenie rozhodnutia, ktoré z dôvodov uvedených v žiadosti žalobcu, nenadobudlo právoplatnosť.

Žalovaný s takýmto záverom nesúhlasil, vyjadril presvedčenie, že nemal inú možnosť, ako rozhodnutie preskúmať v mimo odvolacom konaní, v ktorom je možné rozhodnutie zrušiť alebo zmeniť, nemohol nijakým spôsobom konanie ukončiť, či už procesným alebo meritórnym rozhodnutím.

Žalovaný uviedol, že využil možnosť, ktorú mu zákon dáva a nakoľko začal konanie a vypočul svedkov v konaní, ktorí boli prítomní pri doručovaní rozhodnutia a zistil, že rozhodnutie, ktoré bolo žalobcovi vydané nie je v rozpore s hmotným právom konanie zastavil podľa § 30 ods. 1 písm. h/ Správneho poriadku.

Takáto námietka nebola podľa odvolacieho súdu relevantná.

S poukazom na § 19 ods. 2 Správneho poriadku bolo aj podľa odvolacieho súdu potrebné posúdiť žiadosť žalobcu zo dňa 20.02.2014, doručené žalovanému dňa 27.02.2014 podľa jeho obsahu.

Právny poriadok pri posudzovaní podania vychádza z jeho materiálneho chápania.

Podanie sa neposudzuje podľa jeho formálneho označenia, ale podľa jeho obsahu. Z obsahu uvedeného podania totiž vyplývalo, že žalobca sa domáhal zrušenia rozhodnutia č. PPZ-HCP-BA6-AV- 59 - 8/2012 - TVO zo dňa 26.04.2012.

V žiadosti uviedol, že rozsudkom Okresného súdu v Skalici zo dňa 28.10.2013 bol žalobca v celom rozsahu oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Skalica pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia z dôvodu, že nebolo dokázané, že skutok, pre ktorý bol obžalovaný, sa stal. Poukázal na to, že z predmetného rozsudku vyplývalo, že nenastala právoplatnosť rozhodnutia žalovaného zo dňa 26.04.2012 o administratívnom vyhostení a určení zákazu vstupu žalobcu na územie Slovenskej republiky, a to z dôvodu, že neboli preukázané podstatné podmienky na realizáciu fikcie doručenia

predmetného rozhodnutia a nebolo preukázané, že žalobca bezdôvodne odmietol prijať rozhodnutie o administratívnom vyhostení, žiadal, aby žalovaný zrušil rozhodnutie PPZ-HCP-BA6-AV- 59 - 8/2012 - TVO zo dňa 26.04.2012.

Neskorším doplňujúcim podaním zo dňa 29.04.2014 žalobca uviedol, že doplnia podanie vo veci preskúmania rozhodnutia mimo odvolacieho konania, žalovaný napriek takémuto označeniu podania žalobcu, však mal podanie žalobcu posudzovať podľa jeho obsahu.

Ak totiž niekto označí svoje podanie ako doplnenie podania vo veci prieskumu mimo odvolacieho konania, ale v skutočnosti ide o odvolanie proti rozhodnutiu správneho orgánu, ktoré nad všetku pochybnosť nemohlo nadobudnúť právoplatnosť (viď dôvody rozsudku Okresného súdu v Skalici zo dňa 28.10.2013, ktorým bol žalobca v celom rozsahu oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Skalica pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia z dôvodu, že nebolo dokázané, že skutok, pre ktorý bol obžalovaný, sa stal práve pre zistenú neprávoplatnosť rozhodnutia správneho orgánu o administratívnom vyhostení žalobcu), správny orgán nemôže v tomto prípade postupovať podľa ustanovenia § 65 a násl. Správneho poriadku, ktoré upravujú postup správneho orgánu pri preskúmaní rozhodnutia mimo odvolacieho konania, ale podľa ustanovení Správneho poriadku upravujúcich odvolacie konanie.

Podmienkou na postup správneho orgánu podľa § 65 ods. 1 Správneho poriadku je totiž právoplatnosť rozhodnutia, ktoré môže z vlastného alebo iného podnetu preskúmať správny orgán najbližšie vyššieho stupňa nadriadený správneho orgánu, ktorý toto rozhodnutie vydal (§ 58), ak ide o rozhodnutie ústredného orgánu štátnej správy, jeho vedúci na základe návrhu ním ustanovenej osobitnej komisie (§ 61 ods. 2).

V danom prípade sa odvolací súd stotožnil s názorom krajského súdu, že rozhodnutie žalovaného č. PPZ-HCP-BA6-AV- 59 - 8/2012 - TVO zo dňa 26.04.2012 nenadobudlo právoplatnosť, pretože nebolo doručené spôsobom podľa § 24 ods. 3 Správneho poriadku, nakoľko zo spisu nevyplývalo, že by bol žalobca výslovne upozornený na okolnosť, že dňom odopretia prevzatia rozhodnutia sa toto bude považovať za doručené.

Námietku žalovaného, že podmienka ustanovená v § 24 ods. 3 Správneho poriadku bola splnená (adresát odmietol písomnosť bezdôvodne prijať a bol na to doručovateľom upozornený), vyhodnotil odvolací súd za nedôvodnú, nakoľko z obsahu pripojeného spisu takýto záver nemožno spoľahlivo urobiť.

Odvolací súd nemal za preukázané, že žalobca bol poučený podľa § 24 ods. 3 Správneho poriadku o následku bezdôvodného odmietnutia prevzatia rozhodnutia o administratívnom vyhostení žalobcu, a preto nemohla ani podľa odvolacieho súdu nastať fikcia doručenia uvedeného rozhodnutia.

Pre účinnosť fiktívneho doručenia písomnosti je nevyhnutné, aby ten, kto písomnosť doručuje, upovedomil adresáta o tom, že písomnosť sa bude považovať za doručení dňom odopretia jej prijatia.

Dôkazy o tom, že rozhodnutie o administratívnom vyhostení žalobcu na základe rozhodnutia zo dňa 26.04.2012 bolo účinne doručené, t. j. že bol poučený o tom, že dňom odmietnutia prijatia rozhodnutia sa toto bude považovať za doručené, sa v pôvodnom spise nenachádzali. Dôkazy o účinnom doručení boli zabezpečené správnym orgánom až dodatočne a to v konaní o žiadosti o zrušenie rozhodnutia o administratívnom vyhostení, pričom podaním takéhoto vyjadrenia svedkov Bc. M. E. a a Mgr. Y. Q. (dva roky po údajnom odmietnutí prijatia rozhodnutia), nemožno účinne konvalidovať splnenie podmienok, ktoré nepochybne v čase doručovania rozhodnutia splnené neboli.

Naviac takýto postup správneho orgánu, keď žalobcovi neumožnil vyjadriť sa k tvrdeniam svedkov o doručovaní rozhodnutia s odstupom dvoch rokov, keď mu nedal možnosť vyjadriť sa k okolnostiam doručovania rozhodnutia, je podľa odvolacieho súdu v rozpore s princípmi dobrej správy.

Na tomto mieste považuje odvolací súd za dôležité zdôrazniť, že verejná správa je službou verejnosti a základné pravidlá konania uvedené v § 3 Správneho poriadku, pre ktoré východiskom je systém prameňov práva predovšetkým ústava (najmä čl. 2) a zákony (vrátane právnej úpravy založenej právom Európskych spoločenstiev resp. upravenej medzinárodnými zmluvami) i keď sú formulované viac všeobecným spôsobom, je potrebné, vzhľadom na to, že slovenské právo je súčasťou európskeho právneho systému, v praxi interpretovať v duchu európskeho štandardu všeobecných požiadaviek na kvalitu postupov a činnosti verejnej správy súhrnne označovaných ako princípy „dobrej správy“ (Good Governance, Good Administration), majúceho základ v literatúre, judikatúre európskych inštitúcií a niektorých dokumentoch najmä Rady Európy (najmä odporúčania a rezolúcie Výboru ministrov Rady Európy) a Európskej únie.

Najvyšší súd preto musel hodnotiť takéto dodatočné vyjadrenie svedkov k doručovaniu rozhodnutia o administratívnom vyhostení žalobcu a premietnutie takýchto netransparentných úkonov do výsledku konania správneho orgánu, ktorým bolo zastavenie konania v mimo odvolacom konaní aj vo svetle požiadaviek na dobrú verejnú správu.

Najvyšší súd nesmie pripustiť, aby morálny rozmer práva, ktorý sa od nepamäti odvíja od mravných kategórií, ktorými sú napríklad dobro, slušnosť a spravnosť (ekvita) alebo spravodlivosť, bol počas prieskumu zákonnosti aktov orgánov verejnej správy zatlačený do úzadia. Zákonodarca uvedené pojmy morálky tradične zakotvuje do súkromnoprávných pravidiel správania prostredníctvom takých normatívnych korektorov, ako sú dobrá viera, dobré mravy alebo poctivý obchodný styk.

V situácii, keď právny predpis dáva jednoznačnú odpoveď na určitú právnu otázku, v danom prípade otázku odmietnutia prijatia rozhodnutia a túto bolo možné vyložiť aj v systémových súvislostiach s ostatnými predpismi, tak aby bola rozumne a spravodlivo zodpovedaná, bolo povinnosťou správneho orgánu, postupovať v súlade so zásadami „dobrej správy“ tak, aby žalobca, ktorý sa domáhal zrušenia rozhodnutia o administratívnom vyhostení s poukazom na rozsudok Okresného súdu v Skalici zo dňa 28.10.2013, (ktorým bol v celom rozsahu oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Skalica pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia z dôvodu, že nebolo dokázané, že skutok, pre ktorý bol obžalovaný, sa stal), neutrpel na svojich právach ujmu, najmä s prihliadnutím na jeho dovtedajší legitímne očakávanie a postup v dobrej viere v podmienkach právneho štátu založeného na princípoch právnej istoty a predvídateľnosti právnych noriem, ktoré bránia výkladu a aplikácii právnych noriem na ťarchu adresáta právnej normy postupujúceho v dobrej viere.

Napriek tomu, že žalobca požiadal o zrušenie rozhodnutia o administratívnom vyhostení spôsobom rešpektujúcim podmienky dané zákonom (podal odvolanie proti neprávoplatnému rozhodnutiu správneho orgánu o administratívnom vyhostení žalobcu), žalovaný na tento jeho úkon neprihliadol a vlastným výkladom dotknutého ustanovenia Správneho poriadku napriek pochybnostiam o právoplatnosti rozhodnutia usúdil, že rozhodnutia správneho orgánu je právoplatné a majú za to, že ide o preskúmanie rozhodnutia v mimo odvolacom konaní konanie zastavil, čím sťažil podmienky žalobcu postupujúceho v dobrej viere na dosiahnutie zrušenia rozhodnutia, ktorý legitímne očakával, po rozhodnutí Okresného súdu v Skalici, ktorý svoj oslobodzujúci verdikt založil na spochybnení právoplatnosti rozhodnutia správneho orgánu o administratívnom vyhostení žalobcu, že tento sa bude jeho odvolacími námietkami zaoberať.

Žalovaný svojím rozhodnutím o zastavení konania v mimo odvolacom konaní však vyvolal stav, v ktorom sa stalo právne postavenie žalobcu neprehľadné a neisté, čo je nepochybne v rozpore s princípom „dobrej správy“.

Odvolací súd na základe uvedeného sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi krajského súdu, ktorý rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že žalovaný má o podaní žalobcu o zrušenie rozhodnutia ďalej konať podľa ustanovení Správneho poriadku upravujúcich odvolacie konanie.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p. tak, že v konaní úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu vo výške 582,84 Eur v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhl.“).

Trovy odvolacieho konania pozostávajú z trov právneho zastúpenia, a to celkom vo výške 582,84 €

- z odmeny za 2 úkony právnej služby

1. podanie vyjadrenia k odvolaniu žalovaného - 30.07.2015

139,83 €

2. účasť na vyhlásení rozsudku NS SR - 30.09.2015 50 %

69,92 €

- k nim prislúchajúcich režijných paušálov (§ 16 ods. 3 vyhl.)

2 x 8,39 16,78 €

1. z náhrady za stratu času 6 polhodín x 13,98 spolu 83,88 €

- z cestovného (§ 16 ods. 4 vyhl. v spojení s § 7 zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách, v znení neskorších predpisov)

1. cesta z Košíc na NS SR - 450 km a späť spolu 900 km o cene pohonných hmôt 1,260 €/l + náhrada za použitie motorového vozidla vo výške 0,183 € za každý km spolu 272,43 €

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.